

[Hassing-Jørgensen.]

Kristensen brugte Udtrykket, at ingen Samfundsklasse skulde være i Stand til at sikre sin Levefod fremfor andre. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at de forskellige Samfundsklasser vil gøre, hvad de kan, for at sikre deres Levefod, selv om andre ikke kan sikre sig paa samme Maade; i saa Henseende har jeg ikke Indtryk af, at Landbrugets Repræsentanter nægter sig noget. Her sigtede det ærede Medlem — eller de ærede Medlemmer — til det Lønningsforlig mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, som blev sluttet før Nytaar, og som jo refererer sig til Pristallet. Hvis de ærede Medlemmer vilde hævde, at det i Længden næppe vil være muligt saaledes automatisk at opretholde Forholdet mellem Lønninger og Prisniveau her i Landet, saa tror jeg nok, at jeg vil give dem helt Ret. Jeg tror ikke, det i Længden lader sig gøre. Men jeg skal her gentage, hvad jeg ofte har udtalt offentligt, naar jeg har haft Lejlighed dertil, at jeg synes ikke, at Arbejdernes Lønninger er det Sted, hvor man først skal sætte ind — og ej heller Tjenestemændenes Lønninger. Det er overmaade sandsynligt, at baade Arbejdere og Tjenestemænd skal blive nødt til at begrænse deres Levefod sammen med os andre, men det skal ogsaa være *sammen med* os andre. Det er, som sagt, ikke det Sted, man skal begynde. Efterhaanden som de øvrige Samfundsklasser, tvunget af Forholdene, maa nedsætte deres Levefod, stiger den moralske Berettigelse til at stille den samme Fordring ogsaa til Arbejderne og Tjenestemændene.

Det næste Spørgsmaal, der kan være Tale om, er Lovens Varighed. Der er ikke gjort Indvending mod Forslaget fra anden Side end fra det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Da det drejer sig om at give Loven en Varighed af 7 Maaneder — altsaa noget lignende som sidst —, forekommer det mig, at det ærede Medlems Betænkelighed i saa Henseende er lidet begrundet. Vi staar dog over for Sommerhalvaaret, og selv om jeg naturligvis godt kan indse, at der kan være Mulighed for, at Rigsdagen ikke hjemsendes, og selv om det kan være ønskeligt for Regeringen navnlig at kunne sammenkalde Rigsdagen med kort Varsel, saa synes jeg paa den anden Side ikke, der er Grund til at sammenkalde Rigsdagen

uden saglig Nødvendighed. Og hvad nu end det ærede Medlem maatte mene om Administrationen i Enkeltheder, som jeg var inde paa før, saa kan det ærede Medlem dog næppe være i Tvivl om, at denne Lovs Nødvendighed i det mindste vil strække sig over de første 7 Maaneder.

Der har fra flere Sider været talt om Det erhvervsøkonomiske Raads Størrelse og Sammensætning, og der har i den sidste Tid i Pressen — og hvorfor ikke sige det rent ud: navnlig i Bladet „Politiken“ — været fremsat en Kritik af det formentlig alt for store Apparat, som Det erhvervsøkonomiske Raad var med sine 42 Medlemmer. Enhver kan sige sig selv, at et Raad af den Størrelse nødvendigvis maa frembyde *nogle* Vanskeligheder. Det er ikke saa nemt at arbejde med en Forsamling paa 42 Medlemmer som med et Udvalg paa ganske faa Medlemmer. Da vi begynde denne Lovgivning umiddelbart efter Krigens Udbrud, havde jeg for mit Vedkommende god Grund til at tænke tilbage paa den Ordning, man havde i Aarene 1914—18, da Regeringen udnævnte Den overordentlige Kommission til at være vejledende for sig i disse Spørgsmaal. Den overordentlige Kommission bestod af et forholdsvis ringe Antal Medlemmer — jeg tror, det var 13 eller 14 —, som hver for sig repræsenterede en betydelig Sagkundskab, en betydelig Indsigt, og Den overordentlige Kommissions Medlemmer havde ikke Ansvar over for andre end Regeringen. Systemet var, at den skulde tage Stilling til de foreliggende Vanskeligheder og give Regeringen Raad; saa blev dette Raad fulgt, og saa tog Regeringen Ansvaret for de forskellige Foranstaltningers Gennemførelse. Nu vil ærede Medlemmer, som husker den Tid, ogsaa nok erindre, at det foregik ikke i stor Stilhed; de Indgreb, som dengang blev foretaget over for Erhvervslivet, blev jo ikke blot fra politisk Side angrebet meget haardt som formentlig uberettigede Indgreb i den personlige Frihed, men de blev det ogsaa fra Erhvervenes Side. De sagkyndige og kloge Folk, som var Regeringens Raadgivere, blev under disse Forhold lagt for Had i Befolkningen om muligt i endnu højere Grad end Regeringens egne Medlemmer, og det var ikke saaledes, at Erhvervsorganisationerne — dem havde man